

Mert van önző öröm, ahogyan van önző szeretet is. Vannak, akik örvendeznek magukban, maguknak, szeretteik között, de nem szeretik, ha sokan rájuk nyitják az ajtót, mert "becsapódik az örömtelen világ hideg szele." Az Úrban való öröm megóv ettől az önző örvendezéstől. Sőt tágra nyílik a szívem az emberek felé, a szolgáló, jót cselekvő örvendezésben járok közöttük. Ismerem azt az örömet, amiről Jézus Krisztus az elveszett juh és az elgurult pénzdarab példázatában beszélt: a megtalálás öröme! Segítsen bennünket Isten Lelke, hogy az Úrban való örvendezésben járassunk minden napjainkban az emberek között, mint akik boldogan vallják Dáviddal: "Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké." /Zsolt 16,11/

Mindenkor.

Súlyos, nehéz szó ez. Ha komolyan vesszük, bele kell rendülnie a szívünknek, elménknek: mindenkor. Hát lehet ez? Hát nem úgy van, hogy "úgy általában" örvendezzünk, de ha nyomorúság, szenvedés jön reánk, akkor megengedi az Úr, hogy a mi orcánk is szomorú legyen? Lehet egyáltalán mindenkor örvendezni? Bizonyosan lehet. Ne feledjük, hogy "az Ő parancsolatai nem nehezek." /1 Jn 5,3/ Csak arra kell ügyelnünk, hogy mindenkor az Úrban legyünk, az Úrban éljünk, s akkor mindenkor örvendezzünk.

Szeretnék valamit elmondani, amivel életem egy válságos szakaszában egy életre szóló nagy tanítást kaptam. - Egyszer nagy jutalmat tűztek ki a legszebb gondolatért. Végül a jutalmat a következő gondolat nyerte el: "Az emberek kugolódnak, hogy Isten a rózsák mellé tövist teremtett. Pedig inkább azért kellene Őt áldanunk, hogy a tövisek között rózsák nőnek." S akkor meg kellett látnom, az én életemnek is az a baja, hogy